

Denne 1. maj står i krisens tegn – den økonomiske krise, forhandlingsystemets krise, krisen for de mange tusinder, der står til at miste dagpengereetten.

Der er nok af kriser at tale om, men selv om denne 1. maj står i krisens tegn, så vil jeg gerne tale med jer om, hvad 1. maj egentlig handler om. Denne dag handler nemlig først og fremmest om fællesskab og solidaritet. Og om hvordan fællesskabet og solidariteten har været grundlaget for tryghed, udvikling og velfærd i Danmark igennem de sidste 100 år. Det er den slags – vores fællesskab, fagbevægelsens fællesskab, som har gjort Danmark til et godt land at leve i. Og det fællesskab kommer kun, hvis vi, der står her, værner om det i dagligdagen og tør udvise solidaritet med hinanden.

– Vi havde nok lidt glemt det – altså solidariteten og fællesskabet - i de glade nuller, den gang alle havde ret til et fedt samtalekøkken.

Men der er brug for fællesskab og solidaritet nu, hvis ikke "den nødvendige politik" skal sejre og afviklingen af velfærdstaten bliver virkelig og erstattes af et samfund, hvor du er dig selv nærmest og hvor velfærd primært er for de, der har råd.

For skal vi hele ud af denne krise og skabe velfærd, også for den næste generation, så skal vi værne om nogle af de værdier, som har gjort os til et af de mest lige samfund i verden. Og det betyder solidaritet – også med de der ikke lige nu har mulighed for at gribe de mange åbninger og tilbud, som velfærdsamfundet fortsat og igennem mange år har tilbudt middelklassen og dens børn.

Solidariteten skal nemlig strække sig længere end til familien og kollegaen på arbejdspladsen, den skal også nå Peter, der grundet arbejdsløshed mangler en kollega, eller Marie, den tidligere kollega, der nu er syg på 2. år, eller unge Ali, der ikke kan få praktikplads. Og ja, solidariteten skal såmænd også nå Ole nede fra bænken – Ole, der måske aldrig får en kollega.

Det er dem, som bekymrer mig rigtig meget, for de er de første, der mærker krisens tegn, og de sidste, der får gavn af det, når konjunkturerne vender.

De mennesker, der er ramt af uheld, ulykke, en dårlig start på livet – de mennesker, der har truffet dårlige valg her i livet – det er de mennesker med den dårligste sundhed og de korteste liv – det er de mennesker, der ikke fik gavn af de glade nuller og det fede samtale køkken.

De bor også berettiget i Danmark. De er vores medborgere. De er vores naboer – de er måske os selv. Så når Mette Frederiksen insisterer på, at de mange beskæftigelsesreformer skal sikre, at alle skal med i fællesskabet, så er det et godt politisk signal, som vi kun kan støtte op om.

Men ærlig talt kan man godt blive lidt bekymret, når man så ser indholdet af de reformer.

For selvom retorikken er på plads og selvom at denne regering vil sætte borgerne i centrum – hvad man ærlig talt trænger til, hvis man er bruger af systemet – og selv om Mette Frederiksen kæmper en brav kamp for at sikrer helhedssynet tilbage i beskæftigelsesindsatsen, så den enkelte borger ikke skal løbe spidsrod mellem syv forskellige sagsbehandlere. Ja, selvom jeg mener, det er åbenlyst, at Mette Frederiksen vil lave et opgør med den ensidige beskæftigelsespolitik til fordel for en styrket socialpolitik. Ja, selvom der i

reformerne er mange gode tiltag, så kommer man ikke uden om, at reformerne også har været et spareprojekt. Der er omfordelt et par mia. fra de økonomisk dårligst stillede i samfundet til andre politiske aftaler.

Det har i min verden intet med solidaritet at gøre. Og det er her, vores fællesskab skal stå sin prøve. For I ved nok, at man skal kende sit samfund på, hvordan det behandler sine svageste. Og virkeligheden for de mennesker, der nu hænger i det laveste sikkerhedsnet, er at deres økonomiske vilkår er forringet.

Fleksjobreformen, som intet socialfagligt indhold har, er efter Dansk Socialrådgiverforenings bedste overbevisning kun en spareøvelse. Folk på fleksjob, der skal leve af lave indtægter hele arbejdslivet med meget lille mulighed for opsparing til pensionen - ja, hvis de da overhovedet kan få et fleksjob på to tre timer om ugen.

Og dem på fleksjob er jo altså bare dig og mig, der har været ramt af en arbejdsulykke, er nedslidt af dårligt arbejdsmiljø eller naboens søn, der er født med handicap. Det er mennesker, som har det rigtig svært, hvis ikke fællesskabet og solidariteten også omfatter dem, og dermed giver dem en reel chance for en ordenligt liv.

Kontanthjælpsreformen har sat de unge i fokus. De unge skal uddannes – en rigtig god og visionær ambition – men jeg er nødt til at sige, at det er meget svært at motivere unge til en uddannelsesvejledning, når det eneste de tænker på er, at de ikke kan betale deres husleje i morgen.

De unge på kontanthjælp skal nu leve for 5753 kroner brutto om måneden og til jer, der har købt påstanden om, at en lav sats skræmmer de unge uddannelsesparate over i uddannelse vil jeg bare sige, at ja, det gælder sikkert for de unge fra Risskov (Guldskysten) – men mon ikke at de havde taget en uddannelse af sig selv. De unge, der ikke naturligt vælger en ungdomsuddannelse efter folkeskolen, er ikke dovne eller dumme og skal ikke skræmmes. Det er unge mennesker, som ikke er blevet motiveret hjemmefra, som har haft dårlige folkeskoleforløb, som ikke tror på sig selv. Det er dem, der er de unge uddannelsesparate ifølge den nye reform, og det er dem, der nu skal motiveres - eller skræmmes om man vil - af en så lav sats, at risikoen for hjemløshed og fattigdom er overhængende. Og skulle man være så tåbelig at have fået et barn, mens man er under 30 år, ja så er man fortsat underlagt en lavere sats – fordi det skulle være så motiverende at ses sit barn gå rundt i sommersko i november, fordi man ikke har råd til klæde det ordenligt på.

Med reformen indføres nu også samleverforsørgelse, heldigvis ikke for dem under 25 år. Men for alle andre. Det vil have den konsekvens at familier er nødt til at splitte op og reelt gå fra hinanden, for at få økonomien til at hænge sammen. Denne samleverforsørgelse er ikke ligegyldig. Den vil ramme mange og den vil få store konsekvenser for de mange tusinder, der er på vej ud af dagpengesystemet. For dem vil det betyde, at de ikke kun skal lade sig skille, men de facto flytte fra hinanden. Hvad er det for en politik at drive familier fra hinanden.

Kære venner. Det er ikke godt nok. Jeg er nødt til at sige, at med alt vores faglighed, med vores menneskesyn og etiske værdier som socialrådgivere, kan vi på forhånd afvise, at fattigdom skulle hjælpe disse mennesker videre. Det er og bliver en socialfaglig indsats der kan hjælpe det enkelte menneske videre og dermed styrke vores fællesskab her i Danmark.

Så vi har et valg at træffe. Skal vi ud af denne krise med solidariteten i behold eller giver vi op og overlader styringen til den nødvendige politik?

For mig at se er valget klart. Vi vil et samfund, hvor man ikke kan ryge igennem sikkerhedsnettet, hvor vi passer på hinanden. Også når det går virkeligt galt.

Og hvis vi tager det valg, så forpligter vi os også til at sikre en fortsat udvikling af velfærden. Ikke i mere eller hurtigere, men i bedre og løft af kvaliteten.

Så når tusindvis af offentligt ansatte kræver en tillidsreform og frisættelsen af vores faglighed, så er det udtryk for solidaritet og ansvarsbevidsthed. Fordi vi ved, at den offentlige sektor er ved at sande til i bureaukrati og budgetdisciplin – en disciplin hvor kassetækning og kortsigtede løsninger bliver resultatet på bekostning af investeringer i mennesker, faglighed og etik.

Når tusindvis af offentligt ansatte kræver ordenlige arbejdsvilkår, så vi kan levere et godt stykke arbejde, så er det udtryk for solidaritet. Så når lærerne i de sidste måneder har været på gaden og protestere mod lockouten, så er det fordi de er ansvarlige og det betyder noget for dem, hvorvidt at de kan levere et ordenligt stykke arbejde til Danmarks børn og unge.

Og når forhåbentlig tusindvis vil underskrive HK's kampagne for en forlængelse af dagpengereetten, en kampagne som vi i Dansk Socialrådgiverforening støtter op om, en kampagne, som sætter fokus på, at politikerne ikke bare skal træffe beslutninger på forkert grundlag og så holde fast uagtet de voldsomme menneskelige konsekvenser. En kampagne der viser, at vi står sammen med dem, der betaler prisen for krisen med langtidsarbejdsløshed. Så er det et udtryk for solidaritet.

Budskabet herfra skal være til Regeringen og den er blå eller rød.

Vi er ikke et samfund af små individer, der primært har øje for os selv. Og vi vil ikke købes med samtalekøkkener på bekostning af dem, der har brug for fællesskabet til at drage omsorg for dem.

Vi vil en politik, der reflekterer solidariteten også med de økonomisk og socialt dårligt stillet. Vi vil politikere, der tror på det. Vi vil, at vores faglighed sættes fri i vores daglige arbejde til at forfølge det. Vi tror på fællesskabet og ved, at i sidste ende er det solidariteten med kollegaen, med Ole nede fra bænken, med Marie, der nu har været syg i to år eller med unge Ali, der mangler praktiskplads – det er solidariteten med dem, der skal skabe fundamentet for det samfund, som vi kan levere videre til vores børn og vide at hvis der sker dem noget den dag, vi ikke selv er der til at passe på dem – ja, så er der nogen der gør det for os. Det er det samfund, arbejderbevægelsen igennem 100 år har været med til at bygge op, og det derfor vi fortsat står her i dag. Det er fagbevægelsens historiske arv og ansvar.

Der er brug for fællesskabet – også i morgen.

Rigtig god 1. maj.

Majbrit Berlau

Formand for Danske Socialrådgiverforening